

THE GREAT CONTROVERSY:
DANISH
CHS. 29,3,25

HVORFOR TILLADES SYND OG LIDELSE

FOR MANGE MENNESKER ER SYNDENS oprindelse og grunden til,
at den overhovedet findes, en kilde til stor undren.

Hvorfor tillades synd og lidelse

Før mange mennesker er syndens oprindelse og grunden til, at den overhovedet findes, en kilde til stor undren. De ser det ondes gerninger med de frygtelige følger af sorg og fortvivelse, og de spørger, hvordan alt dette kan bestå under Guds overhøjhed, som er uendelig i visdom, i magt og i kærlighed. Her er et mysterium, som de ikke kan finde nogen forklaring på. Og i deres uvished og tvivl er de blinde for de sandheder, der tydeligt fremgår af Guds ord, og som er af afgørende betydning for frelsen. I deres forskninger efter syndens eksistens er der nogle, der prøver at forske i ting, som Gud aldrig har åbenbaret, og derfor finder de ikke nogen løsning på deres problemer. Og andre, der drives af en trang til tvivl og smålig kritik, griber dette som undskyldning for at forkaste Guds ord. Atter andre savner en tilfredsstillende forståelse af det ondes store problem, fordi tradition og falsk fortolkning har fordunklet Bibels lære om Guds væsen, om hans styres natur og de principper, han behandler synden efter.

Det er ikke muligt at forklare syndens oprindelse på en måde, der kan begrunde dens eksistens. Men så meget kan man fatte af, hvordan synd er opstået, og hvad der skal ske med den til sidst, at man kan se Guds retfærdighed og velvilje overalt, hvor han har med synd at gøre. Intet fremgår tydeligere af Bibelen, end at Gud ikke på nogen måde var ansvarlig for syndens opståen; at det ikke kunne være nogen vilkårlig tilbagekaldelse af Guds nåde, eller nogen mangel ved det guddommelige styre, der var årsag til oprøret. Synd er en ubuden gæst, hvis tilstedeværelse der ikke kan gives nogen fornuftig forklaring på. Den er mystisk, uforklarlig; at undskylde den er at forsvare den. Kunne der findes en undskyldning for den, eller vises nogen grund til dens eksistens, ville den ikke være synd mere. Vor eneste definition på begrebet synd er den, der gives i Guds ord: den er »lovbrud«; den er udslaget af et princip i modstrid med kærlighedens store lov, som er grundlaget for det guddommelige styre.

Før det ondes opståen var der fred og glæde i hele universet. Alt var i fuldkommen harmoni med Skaberens vilje. Kærlighed til Gud var det dominerende, kærlighed til næsten var uildet. Kristus, Ordet, Guds enbårne Søn, var et med den evige Fader – ét i natur, karakter og formål – det eneste væsen i hele universet, som kendte Guds planer og hensigter. I Kristus skabte Faderen alle himmelske væsener. »I ham skabtes alt i Himlene . . . hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder,«¹ og hele Himlen viste Kristus såvel som Faderen lydighed.

Da loven om kærlighed er grundlaget for Guds styre, var alle skabningers lykke afhængig af, om de var i fuld overensstemmelse med dens store retfærdighedsprincipper. Gud ønsker kærlighed fra alle sine skabninger – en hyldest, der er en følge af intelligent påskønnelse af hans væsen. Han bryder sig ikke om nogen tvungen lydighed, og han forlener alle med en fri vilje, så de kan yde ham frivillig tjeneste.

Men der var én, der valgte at bringe forstyrrelse i denne frihed.

Synd hidrørte fra ham, der næst efter Kristus var blevet hædret mest af Gud, og som stod øverst i magt og ære blandt Himlens beboere. Før sit fald var Lucifer den øverste af de skærmende keruber, hellig og ren. »Så siger den Herre Herren: Du var indsigtens segl, fuld af visdom og fuldkommen i skønhed. I Eden, Guds have, var du; alle slags ædelsten var din klædning . . . Du var en salvet, skærmende kerub; jeg gjorde dig dertil; på det hellige gudebjerg var du; du vandrede imellem Guds sønner. Fuldkommen var du i din færd, fra den dag du skabtes, indtil der fandtes brøde hos dig.«²

Lucifer kunne stadig have stået i gunst hos Gud og være elsket og æret af hele engleskaren samt udøve sine ædle evner til velsignelse for andre og til Skaberens ære. Men profeten siger: »Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans.«³ Lidt efter lidt gav Lucifer efter for en trang til selvhævdelse. »Fordi du i dit hjerte føler dig som en gud.« »Du, som sagde i hjertet: »Jeg stormer Himlen, rejser min trone deroppe over Guds stjerner, tager sæde på stævnets bjerg . . . stiger op over skyernes højder, den Højeste lig.«⁴ I stedet for at prøve at gøre Gud størst i hans skabningers hengivenhed og troskab søgte Lucifer at vinde deres tjeneste og hyldest for sig selv. Og denne fyrste blandt engle trængte efter den ære, den evige Fader havde skænket sin Søn, og stræbte efter den magt, det alene tilkom Kristus at udøve.

Hele Himlen havde frydet sig over at genspejle Skaberens herlighed og forkynde hans lov og pris. Og mens Gud således blev hædret, havde alt været fred og glæde. Men nu var der en falsk tone, som ødelagde de himmelske harmonier. Selvophøjelse, som var imod Guds plan, vakte bange anelser om det onde hos dem, der anså Guds herlighed for at stå over alt. De himmelske rådgivere tryglede Lucifer om at afstå fra sit forsæt. Guds Søn foreholdt ham Skaberens storhed, godhed og retfærdighed og hans lovs hellige uforanderlighed. Gud havde selv oprettet Himlens orden, og Lucifer ville vanære sin skaber ved at fravige den og bringe ødelæggelse over sig selv. Men den advarsel, der blev givet i uendelig kærlighed og medlidenhed, æggede kun til modstand. Lucifer lod sin skinskyge mod Kristus få overtaget og blev kun mere beslutsom.

Stolthed over hans egen herlighed nærrede hans ønske om at være den største. Al den hæder, der blev Lucifer til del, opfattede han ikke som Guds gave, og den vakte ikke nogen taknemmelighed mod Skaberen. Han var stolt af sin skønhed og sin ophøjelse og ønskede at være Guds ligemand. Han var elsket og æret af den himmelske hærske. Englene var glade for at udføre hans ordrer, og han overgik dem alle i visdom og herlighed. Men Guds Søn var Himlens anerkendte hersker, ét med Faderen i magt og myndighed. Kristus tog del i alle Guds rådslagninger, mens Lucifer ikke sådan fik lov at være med i den guddommelige planlægning. »Hvorfor skal Kristus have førstepladsen?« spurgte denne mægtige engel, »hvorfor skal han udmærkes fremfor Lucifer?«

Lucifer stod op fra sin plads i Guds umiddelbare nærhed og gik hen for at sprede misfornøjelse blandt englene. Han gik frem i

dybeste hemmelighed og skjulte sin virkelige hensigt for en tid under dække af ærbødlighed for Gud, mens han søgte at vække misfornøjelse med de love, de himmelske væsener var underkastet, ved at lade forstå, at de pålagde dem unødvendige restriktioner. Da englene af væsen var hellige, hævdede han, at de kun skulle adlyde deres egen vilje. Han søgte at skabe sympati for sig selv ved at hævde, at Gud havde behandlet ham uretfærdigt ved at give Kristus den højeste hæder. Han hævdede, at han ikke tragede efter selvophøjelse, når han stræbte efter større magt og ære; men at han søgte at skaffe alle Himlens beboere frihed, og at de derved kunne nå frem til en højere livsform.

I sin store barmhjertighed bar Gud længe over med Lucifer. Han blev ikke straks afsat fra sin høje stilling, da han først gav sin utilfredshed frit løb, og heller ikke da han begyndte at fremsætte falske påstande for de trofaste engle. Længe fik han lov at blive i Himlen. Gang på gang fik han tilbud om tilgivelse på betingelse af anger og underkastelse. Sådanne bestræbelser, som kun uendelig kærlighed og visdom kunne udtænke, blev gjort for at overbevise ham om hans fejl. Den misfornøjelsens ånd havde man aldrig før kendt noget til i Himlen. Til at begynde med så Lucifer ikke selv, hvor han var på vej hen; han forstod ikke sine følelsers sande natur. Men da hans misfornøjelse viste sig at være ubegrundet, blev Lucifer overbevist om, at han havde uret, at Guds krav var retfærdige, og at han burde anerkende dem som sådan for hele Himlen. Hvis han havde gjort det, kunne han have reddet sig selv og mange engle. På det tidspunkt havde han ikke kastet sin troskabspligt til Gud bort. Skønt han havde svigtet sin stilling som skærmende kerub, kunne han blive genindsat i dette hverv, hvis han havde været villig til at komme tilbage til Gud, til at anerkende Skaberens visdom, og havde stillet sig tilfreds med at udfylde den plads, Gud havde tildelt ham i sin store plan. Men stolthed forbød ham at underkaste sig. Han blev ved med at forsvare sine handlinger, hævdede at han ikke havde nogen grund til anger, og engagerede sig helt i den store strid med sin skaber.

Nu satte han hele sin overlegne intelligens ind på at bedrage og sikre sig de engles sympati, der havde været under hans kommando. Selv det, at Kristus havde advaret ham og givet ham råd, blev forvansket, så det kunne tjene hans forræderiske formål. For de engle, som havde vist Satan størst tillid, fremstillede han det, som om han var dømt med urette, at man ikke havde respekteret hans stilling, og at hans frihed skulle beskæres. Fra en forkert fortolkning af Kristi ord gik han over til udflugter og direkte falskhed og beskyldte Guds Søn for at ville ydmyge ham over for Himlens beboere. Han søgte også at give en forkert fremstilling af forholdet mellem sig selv og de trofaste engle. Alle dem, han ikke kunne undertvinge sig og få helt og fuldt over på sin side, beskyldte han for ikke at interessere sig for de himmelske væseners interesser. Det, han selv gjorde, beskyldte han dem for, der blev ved med at være tro mod Gud. Og han tyede til forvanskning af Skaberens ord og gerninger for at underbygge sin beskyldning mod Gud for at være uretfærdig over for ham. Det var hans politik at forvirre

englene med spidsfindige argumenter om Guds hensigter. Alt det, der var enkelt og ligetil, hyllede han i mystik og mørke, og med kunstfærdig forvanskning skabte han tvivl om Jehovas enkleste anvisninger. Hans høje stilling i nær tilknytning til det guddommelige styre gav hans fremstillinger større styrke, og mange lykkedes det ham at formå til at gå sammen med ham i opstand mod Himlens myndighed.

I sin visdom gav Gud Satan lov til at fortsætte sin gerning, indtil oprørsånden brød ud i direkte opstand. Det var nødvendigt, at hans planer udvikledes fuldt ud, så alle kunne se deres sande natur. Som salvet kerub havde Lucifer indtaget en meget høj stilling; han var højt elsket af de himmelske væsener, og han havde stor indflydelse på dem. Guds herredømme omfattede ikke blot Himlens beboere, men også alle de verdener, han havde skabt; og Satan tænkte, at hvis han kunne få Himlens engle med i sit oprør, kunne han også få de andre verdener med. Han havde fremsat sin side af sagen med stor snedighed og benyttet sig af løgn og bedrag for at nå sine mål. Hans bedrageriske evne var meget stor, og han havde vundet et forspring ved at forklæde sig i en falskheds kappe. Selv de trofaste engle havde svært ved at gennemskue ham eller se, hvor han ville hen.

Satan havde nydt så megen ære, og hans gerninger var i den grad omgivet med mystik, at det var svært for englene at finde ud af, hvad det egentlig var, han ville. Synden ville ikke fremtræde som det onde, den var, før den var fuldt udviklet. Hidtil havde den ikke haft nogen plads i Guds univers, og de hellige kendte ikke noget til dens væsen og ondskab. De kunne ikke se de frygtelige konsekvenser, der ville blive følgen af at tilsidesætte Guds lov. Satan havde i begyndelsen skjult sin hensigt ved at foregive troskab mod Gud. Han hævdede at søge at fremme Guds ære, hans herredømmes bestandighed og alle Himlens beboeres fordel. Mens han såde misfornøjelsens sæd blandt de engle, der stod under ham, fik han det snedigt til at se ud, som om han søgte at fjerne al misfornøjelse. Når han hævdede, at der måtte foretages ændringer i Guds lov og orden, var det under påskud af, at det var nødvendigt for at bevare harmonien i Himlen.

Gud kunne kun gøre brug af retfærdighed og sandhed i sin behandling af synd. Satan kunne benytte ting, som Gud ikke kunne – smiger og bedrag. Han havde søgt at forfalske Guds ord og give englene en forkert fremstilling af hans styrelsesplan ved at hævde, at Gud ikke havde ret til at lægge love og regler på Himlens beboere; at han kun søgte at ophøje sig ved at kræve underkastelse og lydighed af sine skabninger. Derfor måtte det bevises for Himlens beboere såvel som for alle verdener, at Guds styrelse var retfærdig og hans lov fuldkommen. Satan havde fået det til at se ud, som om han selv søgte at fremme universets gode. Alle måtte forstå tronranerens sande karakter og hans virkelige mål. Han måtte have tid til at manifestere sig ved sine onde gerninger.

Satan skyldte Guds lov og styrelse for den uoverensstemmelse, hans eget virke alene havde været årsag til i Himlen. Han hævdede, at alt ondt skyldtes den guddommelige styrelse, og at det

var hans mål at forbedre Jehovas love. Derfor var det nødvendigt, at han kom til at demonstrere sine krav og vise, hvordan de ændringer, han foreslog, kom til at indvirke på Guds lov. Hans eget værk skulle dømmes ham. Fra første færd havde Satan hævdet, at han ikke ønskede noget oprør mod Gud. Hele universet skulle se bedrageren og forføreren afsløret.

Selv da det blev bestemt, at Satan ikke længere kunne blive i Himlen, udryddede den alvise Gud ham ikke. Da Gud kun kan anerkende kærlighedstjeneste, må hans skabningers tilhørsforhold hvile på overbevisning om hans retfærdighed og velvilje. Da Himlens og andre verdners beboere ikke var forberedt på at fatte syndens væsen og følger, ville de ikke på det tidspunkt kunne se Guds retfærdighed og barmhjertighed, hvis han havde udryddet Satan. Hvis han med det samme var blevet udslettet af tilværelsen, havde de nærmere tjent Gud af frygt end af kærlighed. Bedragerens påvirkning ville ikke være helt udryddet, og oprørsånden ville heller ikke være totalt fjernet. Det onde skulle have lov til at nå sin fulde udvikling. Til gavn for hele universet til evig tid må Satan udvikle sine principper fuldt ud, så man kan se hans beskyldninger mod det guddommelige styre i deres sande lys, så der for alle skabninger ikke kan være tvivl om Guds retfærdighed og barmhjertighed og om hans lovs uforanderlighed.

Satans oprør skulle være en lære for universet i alle kommende tider, et uophørligt vidnesbyrd om syndens væsen og frygtelige følger. Satans herredømme og dets virkninger på både mennesker og engle skulle vise følgerne af at tilsidesætte Guds myndighed. Den skulle bevidne, at alle skabningers velfærd er nøje knyttet til Guds styrelse og Guds lovs beståen. På den måde skulle beretningen om dette frygtelige oprørsforsøg være et evigt værn for alle hellige intelligensvæsener til at hindre dem i at blive bedraget med hensyn til overtrædelsens natur og redde dem fra at synde og lide straffen for synd.

Den store oprører blev ved med at retfærdiggøre sig, lige til striden i Himlen blev afsluttet. Da det blev bekendtgjort, at han skulle udstødes fra salighedens boliger tillige med alle sine tilhængere, vedkendte oprørslederen overmodigt sin foragt for Skabersens lov. Han gentog sit krav om, at engle ikke behøvede at være under kontrol, men skulle have lov til at følge deres egen vilje, som altid ville lede dem ret. Han anklagede de guddommelige vedtægter for at være en begrænsning af deres frihed og erklærede, at det var hans hensigt at sikre lovens ophævelse, så Himlens herskarer kunne opnå en højere og mere glørværdig tilværelse, når de blev befriet fra disse snærende bånd.

Satan og hans tilhængere var enige om udelukkende at kaste skylden for deres oprør på Kristus, og de hævdede, at de aldrig ville have gjort oprør, hvis de ikke var blevet irettesat. Da ærkeoprøreren og hans sympatisører således var stivsindede og udfordrende i deres troløshed og forgæves søgte at omstyrte Guds styre, idet de hævdede, at de selv var uskyldige ofre for en tyrannisk magt, blev de til sidst forvist fra Himlen.

Den samme ånd, der fremkaldte oprøret i Himlen, vækker

stadig til oprør på Jorden. Satan fortsætter den taktik over for mennesker, som han brugte over for englene. Nu er hans ånd virksom i ulydighedens børn. De søger, ligesom han gjorde, at nedbryde Guds lovs snærende bånd og lover mennesker frihed ved overtrædelse af dens forordninger. Tilrettevisning af synd vækker stadig hadets og modstandens ånd. Når Guds advarende budskaber når frem til samvittigheden, får Satan mennesker til at retfærdiggøre sig og søge andres sympati med deres syndige livsførelse. I stedet for at rette deres fejl bliver de forargede på den, der retter bebrejdelsen, som om vedkommende var den eneste årsag til deres vanskeligheder. Fra den retfærdige Abels dage frem til vor tid har man haft denne indstilling til alle, der vovede at fordømme synden.

Ved den samme forkerte fremstilling af Guds natur og væsen, som han havde benyttet i Himlen, og som gik ud på at anse Gud for at være streng og tyrannisk, forledte Satan mennesker til at synde. Og da han var kommet så langt, hævdede han, at det var Guds uretfærdige restriktioner, der havde ført til menneskets fald, ligesom de var årsag til hans eget oprør.

Men den evige Gud forkynder selv, hvordan han er: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed, som bevarer miskundhed mod tusinder, som tilgiver brøde, overtrædelse og synd, men ikke lader den skyldige ustraffet.«⁵

Ved at forvise Satan fra Himlen beviste Gud sin retfærdighed og bevarede sin trones ære. Men da mennesket havde syndet ved at give efter for denne frafaldne ånds løgn og bedrag, beviste Gud sin kærlighed ved at hengive sin enbårne Søn til at dø for den faldne slægt. I forsoningen viser Gud sin karakter. Korsets vældige vidnesbyrd beviser for hele universet, at den syndens bane, Lucifer havde valgt, ikke kunne bebrejdes Guds styre.

I striden mellem Kristus og Satan under Frelserens gerning på Jorden, afslørede den store bedragers karakter. Intet kunne så totalt tilintetgøre englenes og hele det trofaste univers' hengivenhed, som hans grusomme kamp mod verdens frelser gjorde. Den dristige gudsforagt i Satans krav om, at Kristus skulle tilbede ham, hans overmodige indbildskhed, da han førte ham op på bjergets top og templets tinde, den ondsindede hensigt, der lå i hans opfordring til Kristus om at kaste sig ud fra den svimlende højde, det aldrig hvilende had, der jøg Kristus fra sted til sted, og som fik præster og folk til at afvise hans kærlighed i deres hjerter og til sidst at råbe: »Korsfæst, korsfæst ham!« – alt dette vakte universets forbavselse og vrede.

Det var Satan, der fik verden til at afvise Kristus. Det ondes fyrste satte al sin magt og list ind på at ødelægge Jesus, thi han så, at Frelserens barmhjertighed og kærlighed, hans medlidenhed og omhed viste verden Guds karakter. Satan bestred hvert krav, Guds Søn fremkom med, og benyttede mennesker som sine redskaber til at fylde Kristi liv med lidelse og sorg. Den falskhed, hvormed han havde søgt at hindre Jesu gerning, det had, ulydighedens børn lagde for dagen, hans grusomme beskyldninger mod den, hvis liv var præget af en godhed uden lige, kom alt sammen af en dybtfølt

hævntørst. Den indestængte misundelsens og ondskabets, hadets og hævnens brand brød frem mod Guds Søn på Golgata, mens hele Himlen så til i tavs rædsel.

Da det store offer var fuldbyrdet, steg Kristus op til det høje og afviste englernes tilbedelse, så længe han ikke havde fremsat sin bøn: »Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig!»⁶ Og så kom svaret fra Faderens trone med usigelig kærlighed og styrke: »Og alle Guds engle skal tilbede ham.»⁷ Ingen plet var der mere på Jesus. Hans ydmygelse var forbi, hans offer fuldbragt, og der blev givet ham et navn, som overgår alle andre navne.

Nu viste det sig, at Satans skyld var uden undskyldning. Han havde afsløret sin sande karakter som løgner og morder. Det sås, at han ville give den samme ånd til kende, som han styrede de menneskens børn med, der var under hans magt, hvis han havde fået lov til at dirigere Himlens beboere. Han hævdede, at overtrædelse af Guds lov ville bringe frihed og ophøjelse; men nu viste det sig at resultere i trældom og nedværdigelse.

Satans løgnagtige beskyldninger mod Gud og hans styrelse viste sig i deres sande lys. Han havde beskyldt Gud for at søge at ophøje sig selv ved at kræve sine skabningers underkastelse og lydighed, og han havde hævdet, at Skaberen fordrede selvfornægtelse hos alle andre, mens han selv ikke øvede nogen selvopofrelse eller kom med noget offer. Nu var det klart, at universets Herre havde ydet det største offer, kærlighed kunne yde til frelse for en falden og syndig slægt, thi »det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv.«⁸ Det var også klart, at Lucifer havde åbnet indgangsdøren for synd ved sit begær efter ære og magt, mens Kristus havde ydmyget sig og været lydlig indtil døden for at udrydde synd.

Gud havde bevist sin afsky for oprørsprincipper. Hele Himlen så hans retfærdighed, både i fordømmelse af Satan og i menneskets frelse. Hvis Guds lov var uforanderlig, og hvis dens straf ikke kunne eftergives, havde Lucifer erklæret, at enhver lovovertræder for tid og evighed måtte være udelukket fra Skaberens gunst. Han hævdede, at den syndige slægt stod uden for frelse og derfor var hans retmæssige bytte. Men Kristi død var et argument til menneskets fordel, som ikke kunne afvises. Lovens straf kom over ham, som var lige med Gud, og det stod mennesket frit for at tage imod Kristi retfærdighed og sejr over Satans magt ved et liv i anger og ydmygelse, ligesom Guds Søn havde sejret. Ja, Gud er retfærdig, og han retfærdiggør alle, der tror på Jesus.

Men det var ikke blot for at bringe mennesker frelse, at Kristus kom til Jorden for at lide og dø. Han kom også for at »løfte loven til højhed og ære«. Ikke blot for at denne verdens indbyggere skulle betragte loven, som den skulle betragtes; men også for at vise alle verdener i universet, at Guds lov er uforanderlig. Hvis man kunne se bort fra dens krav, havde Guds Søn ikke behøvet at give sit liv som soning for dens overtrædelse. Kristi død beviser lovens uforanderlighed. Og det offer, som en uendelig kærlighed tilskyndede Faderen og Sønnen til at bringe for synderes frelse, beviser for hele universet – hvad intet mindre end denne forsoningsplan havde

været nok til – at retfærdighed og barmhjertighed er grundlaget for Guds lov og styre.

Ved dommens endelige fuldbyrdelse vil man se, at der ikke findes nogen begrundelse for synd. Når hele Jordens dommer skal spørge Satan: »Hvorfor har du gjort oprør imod mig og berøvet mig mit riges undersåtter?» vil det ondes ophavsmand ikke have nogen undskyldning. Hver mund bliver stoppet, og hele oprørsskaren vil være stum.

Mens korset på Golgata hævder lovens uforanderlighed, forkynder det for hele universet, at syndens løn er død. I Frelserens sidste råb: »Det er fuldbragt!» ringede døds klokken over Satan. Da blev den store strid, der havde været under udvikling så længe, helt afgjort, og det ondes endelige udryddelse blev sikret. Guds Søn gik gennem gravens porte, for at »han ved sin død skulle gøre ham magtesløs, der har dødens vælde, nemlig Djævelen».⁹ Lucifers trang til selvophøjelse havde ført ham til at sige: »Jeg stormer Himlen, rejser min trone deroppe over Guds stjerner . . . den Højeste lig.« Og Gud siger: »Jeg gjorde dig til støv på jorden . . . og borte er du for evigt.«¹⁰ »Thi se, dagen kommer, luende som en ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem.«¹⁴

Hele universet skal være vidne til syndens natur og følger. Og dens totale udryddelse, som i begyndelsen ville have gjort englene bange og vanæret Gud, vil nu godtgøre hans kærlighed og befæste hans ære over for det univers af skabninger, der glædede sig over at gøre hans vilje, og i hvis hjerter hans lov er. Aldrig mere skal det onde vise sig igen. Som Guds ord siger: »Ej kommer der to gange nød.«¹² Guds lov, som Satan har beskyldt for at være et trældommens åg, vil blive æret som frihedens lov. En prøvet og overbevist skabning vil aldrig mere vendes fra troskab mod ham, hvis væsen har tilkendegivet sig for dem som bundløs kærlighed og uendelig visdom.

(1) Kol. 1, 16.

(2) Ez. 28, 12-15.

(3) Ez. 28, 17.

(4) Ez. 28, 6; Es. 14, 13, 14.

(5) 2 Mos. 34, 6, 7.

(6) Joh. 17, 24.

(7) Hebr. 1, 6.

(8) 2 Kor. 5, 19.

(9) Hebr. 2, 14.

(10) Es. 14, 13, 14; Ez. 28, 18, 19.

(11) Mal. 4, 1.

(12) Nah. 1, 9.

You have just read all or most of *chapter 29* from the book, *The Great Controversy*, in the *Danish Language*
This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:
TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT:

EN ANDELIG MORKETID

En åndelig mørketid

I sit andet brev til tessalonikerne forudsagde apostlen Paulus det store frafald, der ville føre til oprettelsen af pavevældet. Han erklærede, at Herrens dag ikke var lige forestående. »Først må jo frafaldet komme, og lovløshedens menneske, fortabelsens søn, åbenbares, han, som sætter sig imod og ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så han tager sæde i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.« Desuden advarer apostlen sine brødre om, at »lovløshedens hemmelighed allerede er i virksomhed«. ¹ Endog på den tid så han fejl og vildfarelser snige sig ind i menigheden, hvor de ville bane vejen for pavemagtens udvikling.

Lidt efter lidt, først i smug i det stille, senere mere åbent, efterhånden som den voksende styrke og fik magt over menneskers sind, udførte »lovløshedens hemmelighed« sin vildledende og blasfemiske virksomhed. Næsten umærkeligt fandt hedenskabet skikke vej ind i den kristne kirke. Kompromisets og konformitetens ånd blev for en tid holdt nede af de heftige forfølgelser, kirken var udsat for under hedenskabet. Men efterhånden som forfølgelserne holdt op og kristendommen bredte sig til kongers hoffer og slotte, aflagde den Kristi og hans apostles ydmyghed og beskedenhed og gav plads til hedenske præsters og regenters pomp og pragt. I stedet for Guds krav satte den menneskelige teorier og traditioner. Konstantins såkaldte omvendelse i begyndelsen af fjerde århundrede vakte stor glæde; og folk flokkedes om kirken under en slags retfærdigheds kappe. Nu skred forkrænkeligheden rask fremad. Hedenskabet, som man troede var overvundet, blev den sejrende part. Det var hedenskabet, der styrede kirken. De hedenske læresætninger, ceremonier og overtro blev en del af Kristi erklærede tilhængeres tro og tilbedelse.

Dette kompromis mellem hedenskab og kristendom resulterede i udviklingen af »det lovløshedens menneske«, om hvem profeterne spåede, at det ville sætte sig op mod Gud og ophøje sig over ham. Dette den falske religions gigantiske system er et mesterstykke fra Satans side – et monument over hans anstrengelser for at anbringe sig selv på tronen for at regere verden efter sin vilje.

Engang prøvede Satan at indgå et kompromis med Kristus. Han kom til Guds Søn i ørkenen for at friste ham og viste ham al verdens riger og deres herlighed og tilbød at give ham det hele, hvis han blot ville anerkende mørkets fyrstes overherredømme. Kristus afviste den formastelige frister og tvang ham til at trække sig tilbage. Men Satan har større held med sig, når han stiller mennesker over for de samme fristelser. For at sikre sig verdslig fortjeneste og ære blev kirken forledt til at søge jordiske stormænds gunst og støtte; og da den således havde forkastet Kristus, blev den foranlediget til at vise troskab mod Satans repræsentant – Roms biskop.

Det er en af romerkirkens førende læresætninger, at paven er Kristi kirkes synlige overhoved, udstyret med øverste myndighed over biskoper og præster i hele verden. Ikke nok med det, men paven har påtaget sig Guddommens titler. Han kaldes »Kristi stedfortræder« og erklæres for ufejlbarlig (se noter). Han kræver alle menneskers hyldest. Det samme krav, som Satan stillede under fristelserne i ørkenen, stiller han den dag i dag gennem romerkirken, og talrige menneskeskarer er rede til at hylde ham.

Men de, som frygter og ærer Gud, møder denne himmelråbende udfordring, som Kristus mødte den listige fjendes henstilling: »Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.«² I sit ord har Gud aldrig antydnet, at han har udnævnt noget menneske til at være kirkens overhoved. Læren om den pavelige overhøjhed er i direkte modstrid med, hvad skriften lærer os. Paven kan ikke have nogen magt over Kristi kirke undtagen ved egenmægtig tilranelse.

Tilhængere af romerkirken bliver ved med at anklage protestanterne for kætteri og forsættelig adskillelse fra den sande kirke. Men disse beskyldninger passer bedre på dem selv. Det er dem, der opgav Kristi fane og fjernede sig fra »den tro, som én gang for alle er blevet overgivet de hellige«.³

Satan vidste udmærket godt, at den hellige skrift ville sætte mennesker i stand til at opdage hans bedrag og modstå hans magt. Selv verdens frelser havde afvist hans angreb med ordet. Ved hvert angreb holdt Kristus den evige sandheds skjold frem og sagde: »Der står skrevet.« Ordets kraft og visdom satte han op imod alle modpartens tilnærmelser. For at Satan kunne bevare sit herredømme over mennesker og etablere den pavelige magttræners myndighed, måtte han holde dem i uvidenhed om skriften. Bibelen ophøjer Gud og sætter ufuldkomne mennesker på deres rette plads; derfor måtte dens hellige sandheder skjules og undertrykkes. Denne logik antog romerkirken. I flere hundrede år var al udbredelse af Bibelen forbudt. Folk måtte ikke læse den eller have den i deres hjem, og samvittighedsløse præster og prælater fortolkede dens lære, så den underbyggede deres påstande. På den måde opnåede paven at blive anerkendt næsten overalt som Guds stedfortræder på Jorden og forlenet med myndighed over kirke og stat.

Da Guds ord således var fjernet, kunne Satan arbejde, som han havde lyst til. Profetierne havde sagt, at pavedømmet skulle »sætte sig for at ændre tider og lov«.⁴ Dette arbejde var man ikke sen til at gå i gang med. For at tilbyde de omvendte hedninger en erstatning for de afgudsbilleder, de havde tilbedt, og dermed fremme deres tilsyneladende anerkendelse af kristendommen, fik man efterhånden indført tilbedelse af helgenbilleder og relikvier i den kristne gudsdyrkelse. Endelig blev dette afgudsdyrkelsessystem antaget på et almindeligt kirkemøde. For at fuldstændiggøre denne vanhelligelse formastede Rom sig til at fjerne det andet bud fra Guds lov; det, der forbyder tilbedelse af gudebilleder, og at oplede det tiende bud i to for at bevare antallet uforandret.

Denne eftergivenhed over for hedenskabet åbnede vejen til yderligere tilsidesættelse af Himlens autoritet. Satan fortsatte sit arbejde gennem uindviede kirkeledere med også at pille ved det fjerde bud og prøvede at tilsidesætte den gamle sabbat, den dag Gud havde velsignet og helliget,⁵ og i stedet ophøje den dag, hedningerne fejrede som »Solens ærværdige dag«. Til at begynde med skete dette ikke åbenlyst. I de første århundreder overholdt alle kristne sabbaten. De værnedes om Guds ære, og, overbeviste om Guds lovs uforanderlighed, vågede de over overholdelse af dens forskrifter med stor nidkærhed. Men Satan arbejdede gennem sine agenter med megen underfundighed på at nå sit mål. For at vende folkets opmærksomhed mod søndagen blev den gjort til en festdag til minde om Kristi opstandelse, og der blev holdt gudstjenester på denne dag, men den blev dog betragtet som en dag til hvile og adspredelse, idet sabbaten endnu holdtes hellig.

For at berede vejen for det arbejde, han havde planlagt at udføre, havde Satan fået jøderne til – før Kristi komme – at belaste sabbaten med de strengeste krav, så overholdelsen af den blev en sand byrde. Nu benyttede han sig af det falske lys, han havde fået kastet over sabbaten, til at få den ringeagtet som en jødisk foranstaltning. Mens de kristne i almindelighed fortsatte med at anse søndagen som en festdag, fik han dem til at gøre sabbaten til en fastedag, en skummel og bedrøvelig dag, for at vise deres had til jødedommen.

I begyndelsen af det fjerde århundrede udstedte kejser Konstantin et dekret, der gjorde søndagen til officiel festdag i hele det romerske rige (se noter). Solens dag blev agtet og æret af hans hedenske undersåtter og fejret af de kristne. Det var kejserens politik at forene hedenskabet og kristendommens modstridende interesser. Han blev tilskyndet hertil af kirkens biskopper, som, inspireret af ambitioner og tørst efter magt, havde fundet ud af, at det ville fremme hedningernes formelle accept af kristendommen, hvis både kristne og hedninger helligholdt den samme dag og derved øgede kirkens magt og ære. Men mange gudfrygtige kristne, der efterhånden blev ført til at anse søndagen som hellig til en vis grad, anså dog den sande sabbat som Herrens hellige dag og overholdt den i overensstemmelse med det fjerde bud.

Ærkebedrageren havde endnu ikke fuldført sit værk. Han var besluttet på at samle den kristne verden under sit banner og at udøve sin magt gennem sin stedfortræder, den stolte pave, som hævdede at være Kristi repræsentant. Gennem halv-omvendte hedninger, ambitiøse prælater og verdenselskende gejstlige gennemførte han sit forehavende. Fra tid til anden afholdtes der store kirkemøder, til hvilke kirkens høje embedsmænd fra hele verden blev sammenkaldt. Under næsten hvert eneste kirkemøde blev den sabbat, som Gud havde indstiftet, trykket lidt længere ned, mens søndagen blev tilsvarende ophøjet. På den måde blev den hedenske festdag til sidst æret som en guddommelig institution, mens Biblens sabbat blev erklæret for en rest af jødedommen, og de, der overholdt den, fordømtes.

Det var lykkedes for den store bedrager at ophøje sig »over alt, hvad der hedder Gud og helligdom«. ⁶ Han havde vovet at lave om på det eneste bud i den guddommelige lov, som umiskendeligt viser hele menneskeheden hen til den sande og levende Gud. I det fjerde bud åbenbares Gud som himlens og Jordens skaber, og han adskiller sig derved fra alle falske guder. Det var til minde om skaberværket, at den syvende dag blev helliget som hviledag for mennesket. Den var beregnet til altid at minde mennesker om den levende Gud som skaberen, hvem ærefrygt og tilbedelse tilkommer. Satan stræber efter at vende mennesker fra at være tro mod Gud og fra at adlyde hans lov; derfor retter han navnlig sine bestræbelser imod det bud, der peger på Gud som Skaberen.

Protestanter hævder nu, at Kristi opstandelse på en søndag gjorde denne dag til den kristne sabbat. Men skriften indeholder ikke noget herom. Kristus eller hans apostle tildelte ikke dagen en sådan ære. Helligholdelse af søndagen som en kristen institution havde sin oprindelse i den »lovløshedens hemmelighed«, ⁷ som allerede havde begyndt sin gerning i Paulus' dage. Hvor og hvornår har Herren adopteret dette pavedømmets barn? Hvilken gyldig grund kan gives for en ændring, som skriften ikke sanktionerer?

I det sjette århundrede blev pavedømmet fast etableret. Dets hovedsæde blev opslået i den kejserlige stad, og biskoppen af Rom erklæredes for overhoved over hele kirken. Hedenskabet havde vejet pladsen for pavedømmet. Dragen havde givet dyret »sin kraft og sin trone og stor magt«. ⁸ Og nu begyndte de 1260 års pavelige undertrykkelse, der er forudsagt i Daniels profetier og i Johannes' Åbenbaring. ⁹ De kristne blev tvunget til at vælge, om de ville opgive deres troskab og acceptere de pavelige ceremonier og tilbedelse, eller om de ville hensele deres liv i fængsler eller lide døden på pinebænken, på bålet eller for skarpretterens økse. Nu gik Jesu ord i opfyldelse: »Men I skal endog forrådes af forældre og brødre og slægtninge og venner, og nogle af jer skal de slå ihjel. Og I skal blive hadet af alle for mit navns skyld.« ¹⁰ Følgelse af de trofaste tog fart med større raseri end nogen sinde før, og Jordan blev en stor slagmark. I mange hundrede år måtte Kristi kirke søge tilflugt på ensomme og øde steder. Således taler profeten: »Og kvinden flygtede ud i ørkenen, hvor hun har et sted beredt af Gud, for at man dér skulle sørge for hende et tusinde to hundrede og tresindstyve dage.« ¹¹

Romerkirkens magtovertagelse markerede indledningen til den mørke middelalder. Efterhånden som dens magt voksede, tog mørket til. Troen overførtes fra Kristus, den sande grundvold, til paven i Rom. I stedet for at stole på Guds Søn for syndernes forladelse og for evigt liv, så folk hen til paven og til de præster og prælater, som han havde overdraget myndighed. De fik at vide, at paven var deres jordiske mellemmand, og at ingen kunne nærme sig Gud uden gennem ham; at han stod i Guds sted for dem, og at de skulle vise ham blind lydighed. Fravigelse af hans krav var

tilstrækkelig grund til de alvorligste straffeforanstaltninger mod syndernes legeme og sjæl. På den måde blev folkets sind vendt bort fra Gud til fejldende, vildfarne og grusomme mænd, ja, endog til selve mørkets fyrste, som udøvede sin magt gennem dem. Synd blev tilsløret i fromheds klædebøn. Når skriften undertrykkes og mennesket når til at betragte sig selv som det højeste væsen, kan vi ikke vente andet end svindel, bedrageri og nedværdigende lastefuldhed. Når menneskelige love og traditioner sættes i højsædet, viser det moralske fordærv og korruption sig, som altid følger med tilsidesættelsen af Guds lov.

På den tid var Kristi kirke i fare. Der var kun få trofaste sjæle, der holdt fanen højt. Skønt der stadig var sandhedsvidner, forekom det til tider, at vildfarelser og overtro ville få overhånd, og at den sande religion ville blive fordrevet fra Jorden. Evangeliet tabte man af syné, men der var flere og flere former for religion, og folket tyngedes af strenge krav.

De lærte ikke alene at betragte paven som deres mellemmand, men også at stole på egne gerninger til bød for synder. Lange pilgrimsrejser, bodsøvelser, tilbedelse af relikvier, bygning af kirker, relikvieskrin og altre, betaling af store summer til kirken – disse og mange lignende handlinger indskærpedes dem for at mildne Guds vrede eller for at sikre sig hans gunst; som om Gud var ligesom mennesker, der blev vred over bagateller og kunne gøres god igen med gaver eller bodsøvelser!

Til trods for at lastefuldhed var fremherskende, selv iblandt den romerske kirkes ledere, syntes denne indflydelse stadig at tage til. Henimod slutningen af det ottende århundrede hævdede pave-dønnet, at Roms biskopper i kirkens første dage havde været i besiddelse af de samme åndelige magtbeføjelser, som de nu foregav. Til støtte for denne påstand måtte man finde på noget, der kunne give den et skin af autoritet; og løgnens fader var ikke sen med et forslag. Munke forfalskede de gamle skrifter. Hidtil ukendte kirkemøde-beslutninger blev opdaget, som bekræftede pavens universelle overhøjhed fra de ældste tider. Og en kirke, der havde forkastet sandheden, accepterede begærligt dette bedrag.

De få, der trofast byggede på den sande grundvold,¹² blev tvivlrådige og hæmmede, da denne falske lære vanskeliggjorde arbejdet. Ligesom de, der byggede muren om Jerusalem på Nehemias' tid, var der nogle, der var tilbøjelige til at sige: »Lastdragernes kræfter svigter, og grusdyngerne er for store; vi kan ikke bygge på muren!«¹³ Nogle af de trofaste bygningsmænd, der var ved at være trætte af den stadige kamp mod forfølgelser, bedrag, lastefuldhed og alle de øvrige hindringer, Satan kunne finde på at lægge i vejen for deres fremgang, tabte modet; og for at opnå fred og sikkerhed for deres ejendom og deres liv, vendte de sig bort fra den sande grundvold. Andre, der ikke var forfærdet over deres fjenders modstand, erklærede uden frygt: »Frygt ikke for dem! Kom den store, frygtelige Gud i hu.«¹⁴ »Tag imod »frelsens hjelm« og Åndens sværd, som er Guds ord.«¹⁵

Den samme hadets ånd og modstand mod sandheden har til alle tider inspireret Guds fjender, og den samme årvågenhed og trofasthed krævedes af hans tjenere. Kristi ord til de første disciple gælder alle hans tilhængere indtil verdens ende: »Hvad jeg siger til jer, det siger jeg til alle: våg!«¹⁶

Mørket lod til at blive tættere og tættere. Tilbedelse af helgenbiler blev stedse mere almindelig. Man brændte lys foran dem og opsendte bønner til dem. De mest tåbelige og overtroiske skikke vandt stadig større udbredelse. Mennesker var i den grad domineret af overtro, at selv almindelig sund fornuft lod til at være gået tabt. Når præster og biskopper selv var nydelsessyge, vellystige og korrupte, var det vel ikke så mærkeligt, at folket, der så hen til dem som dets vejledere, også sank ned i uvidenhed og lastefuldhed.

Endnu en pavelig påstand blev fremsat, da pave Gregor VII i det ellefte århundrede proklamerede romerkirkens fuldkommenhed. Blandt de erklæringer, han fremsatte, var der en, der sagde, at kirken aldrig havde fejlet, eller at den nogen sinde ville fejle, i henhold til skriften. Men erklæringen blev ikke ledsaget af beviser fra skriften. Den stolte pave hævdede også at have magt til at afsætte kejsere, og erklærede, at ingen dom, der var afsagt af ham, kunne omstødes af nogen anden, men at han havde ret til at ændre alle andres afgørelser.

Et slående eksempel på denne tyranniske karakter hos denne forkæmper for ufejlbarlighed ses i hans behandling af den tyske kejser Henrik IV. Denne monark blev lyst i band og detroniseret for at have formastet sig til at ignorere pavens autoritet. Henrik blev forfærdet over sine egne fyrsters svigten og trusler, da de blev opfordret til oprør mod ham af det pavelige mandat, og følte, at han var nødt til at slutte fred med Rom. Ledsaget af sin kone og en trofast tjener drog han over Alperne midt om vinteren for at ydmyge sig for paven. Da han nåede det slot, Gregor havde trukket sig tilbage til, blev han uden sin vagt ført ind i gården, hvor han i den strenge vinterkulde, barhovedet, med bare fødder og i en ussel klædning, afventede pavens tilladelse til at få foretræde for ham. Først da han havde fastet 3 dage i træk og aflagt skriftemål, nedlod paven sig til at benåde ham. Og selv da var det kun på betingelse af, at kejseren skulle afvente pavens sanktion, før han antog sine insignier igen eller udøvede sin kongemagt. Og Gregor, der var opstemt over sin sejr, pralede af, at det var hans pligt at knægte kongernes stolthed.

Hvilken slående modsætning mellem denne hovmodige paves anmassende stolthed og Kristi sagtomdighed og mildhed, når han banker på hjertets dør, at han må komme ind og bringe tilgivelse og fred, og når han lærer sine disciple: »Den, som vil være den første blandt jer, han skal være jeres tjener.«¹⁷

De kommende århundreder skulle blive vidne til endnu flere vildfarelser i de læresætninger, der blev fremsat af Rom. Også før etablering af pavevældet tog man hensyn til de hedenske filosofers lære, som kom til at øve indflydelse på kirken. Mange af dem, der

foregav at være omvendt, klyngede sig stadig til deres hedenske filosofis læresætninger og nøjedes ikke med at fortsætte studiet af disse selv, men slog kraftigt til lyd for dem over for andre som middel til at få større indflydelse blandt hedningerne. Således blev alvorlige vildfarelser indført i den kristne tro. Blandt de mest fremtrædende var her troen på menneskets naturlige uuddelighed og bevidsthed i døden. Dette lærdomspunkt lagde den grund, som Rom etablerede påkaldelse af helgener på og tilbedelsen af Jomfru Maria. Herfra udsprang også kætteri om evig pine af de ubodfærdige syndere, som tidligt blev indføjet i den pavelige tro.

Så var vejen banet for indførelse af endnu en hedensk opfindelse, som Rom betegnede som skærsilden, og som brugtes til at skræmme de godtroende og overtroiske masser. Dette kætteri bekræfter eksistensen af et pinested, hvor sjælene af de mennesker, der ikke har gjort sig fortjent til evig fortabelse, skal lide straf for deres synder, og hvorfra de får lov at komme i Himlen, når de er rensed for urenhed.¹⁸

Nu blev der brug for endnu et falskneri, så Rom kunne benytte sig af sine tilhængeres frygt og laster. Til dette formål indførtes læren om aflad. Man lovede fuld eftergivelse af synder, tidligere, nuværende og fremtidige, til alle, der ville lade sig hverve til pавens krige for at udvide hans timelige besiddelser, for at straffe hans fjender, for at tilintetgøre dem, der vovede at benægte hans åndelige overhøjhed. Folket blev oplært til, at det kunne frigøre sig for synd og udfri deres afdøde venners sjæle, som var dømt til skærsildens pine, ved at betale penge til kirken. Derved fik Rom fyldt sin kasse og kunne opretholde pragt, luksus og laster for den, der foregav at være repræsentant for ham, der ikke havde et sted, hvortil han kunne hælde sit hoved.

Skriftens påbud om nadveren blev erstattet af det ugudelige messeoffer. Pavelige præster foregav ved deres tomme ceremonier at forvandle det simple brød og vin til Kristi virkelige »legeme og blod«. ¹⁹ Med blasfemisk formastelse gjorde de åbenlyst krav på at have magt til at skabe Gud, skaberen af alle ting. Under trussel om dødsstraf forlangtes det, at de kristne skulle vedkende sig troen på denne skrækelige, himmelråbende vranglære. Mangfoldige, som nægtede dette, blev overgivet til flammerne.

I det trettende århundrede indførtes pavedømmets frygteligste foranstaltninger af dem alle – inkquisitionen. Mørkets fyrste arbejdede med lederne af det pavelige hierarki. I deres hemmelige kirkemøder styrede Satan og hans engle onde mænds sind, mens der midt iblandt dem stod en usynlig Guds engel, som optegnede deres skændige dekreter og skrev historien om handlinger, der var for grusomme til at komme til syne for det menneskelige øje. »Babylon, den store skøge« var »beruset af de helliges blod.« Millioner af martyrs radbrækkede legemer råbte til Gud om hævn over denne frafaldne magt.

Pavedømmet var blevet verdens despot. Konger og kejsere bøjede sig for den romerske paves dekreter. Menneskers skæbne,

både for tid og for evighed, syntes under hans kontrol. I flere hundrede år var Roms lære blevet vidtgående og stiltiende anerkendt, dens ritualer ærbødigt forrettet, dens højtider almindeligt overholdt. Dens præster æredes og støttedes i rigt mål. Romerkirken har aldrig siden nået større værdighed, pragt eller magt.

Men »pavedømmets middag var verdens midnat«. ²⁰ Den hellige skrift var praktisk talt ukendt, ikke bare for folket, men også for præsterne. Ligesom de gamle farisæere hadede de pavelige ledere lyset, som ville afsløre deres synder. Da Guds lov, al retfærdss grundlov, var tilsidesat, udøvede de ubegrænset magt og hengav sig til laster uden hæmninger. Bedrageri, griskhed og tøjlesløshed var almindelig udbredt. Man veg ikke tilbage for nogen forbrydelse, som man kunne vinde rigdom eller stilling ved. Pavers og prælaters slotte var skueplads for de skændigste udskejelser. Nogle af de herskende paver var skyldige i så oprørende forbrydelser, at verdslige herskere gjorde, hvad de kunne for at få disse kirkens stormænd afsat som uhyrer, der var for modbydelige til, at man kunne tolerere dem. I flere hundrede år gjorde Europa ingen fremskridt i lærdom, kunst eller civilisation. En moralsk og intellektuel lammelse var faldet over kristendommen.

Under Roms magt viste verdens tilstand en frygtelig og slående opfyldelse af profeten Hoseas' ord: »Mit folk skal gå til grunde, fordi det er uden kundskab. Da du har vraget kundskab, vrager jeg dig . . . du glemte din Guds åbenbaring, så glemmer jeg og dine sønner.« »Thi ej er der troskab, ej godhed, ej kender man Gud i landet. Man sværger og lyver, myrder og stjæler, horer, gør indbrud, og blodskyld følger på blodskyld.« ²¹ Sådan var følgerne af at afvise Guds ord.

(1) 2 Tess. 2, 3, 4, 7.

(2) Luk. 4, 8.

(3) Judas 3.

(4) Dan. 7, 25.

(5) 1 Mos. 2, 2, 3.

(6) 2 Tess. 2, 4.

(7) 2 Tess. 2, 7.

(8) Åb. 13, 2.

(9) Dan. 7, 25; Åb. 13, 5-7.

(10) Luk. 21, 16, 17.

(11) Åb. 12, 6.

(12) 1 Kor. 3, 10, 11.

(13) Neh. 4, 10.

(14) Neh. 4, 14.

(15) Ef. 6, 17.

(16) Mark. 13, 37.

(17) Matt. 20, 27.

(18) Se noterne.

(19) Kardinal Wiseman:

The Real Presence of the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ in the Blessed Eucharist, Proved From Scripture, lecture 8, sec. 3, par. 26.

(20) J. A. Wylie: History of Protestantism, b. 1, ch. 4.

(21) Hos. 4, 6, 1, 2.

You have just read all or most of *chapter 3* from the book, *The Great Controversy*, in the *Danish Language*. This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:
TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTIMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT:

PROFETIER OM AMERIKA

Midt i de ti bud har vi det fjerde bud, som det forkyndtes første gang: «Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvind, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himlen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.»⁴

Den første engel opfordrer mennesker til at «frygte Gud og give ham ære» og at tilbede ham som himlens og Jordens skaber. For at gøre dette må de adlyde loven. Vismanden siger: «Frygt Gud og hold hans bud! Thi det bør hvert menneske gøre.»⁵ Uden lydighed mod Guds bud kan ingen tilbedelse behage ham. «Dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud.» «Den, der vender sig øre fra loven, endog hans bøn er en gru.»⁶

I Johannes' Åbenbaring, 14. kapitel, opfordres mennesker til at tilbede deres skaber; og profeten viser os en gruppe, der holder Guds bud som følge af det tredobbelte budskab. Det ene af disse bud peger direkte på Gud som Skaberen. I det fjerde bud hedder det: «Den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud... thi i seks dage gjorde Herren himlen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den.»¹⁴ Om hviledagen siger Herren videre, at den er «et tegn... at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud.»¹⁵ Og grunden er: «I seks dage gjorde Herren himlen og Jorden, men på den syvende dag hvilede han og vederkvægede sig.»¹⁶

«Hviledagens betydning som minde om skabelsen er, at den altid holder os den sande grund for øje, til at vi må tilbede Gud – fordi det er ham, der er Skaberen, og vi er hans skabninger. «I hviledagen finder vi den egentlige grund til tilbedelse af Gud, for den forkynder den store sandhed på en mere slående måde end nogen anden foranstaltning. I forskellen mellem Skaberen og hans skabning finder vi den sande grund til dyrkelse af Gud, ikke blot hver syvende dag, men i det hele taget. Denne store kendsgerning kan aldrig forældes og må aldrig glemmes.»¹⁷ Det var for altid at minde mennesker om denne sandhed, at Gud indstiftede hviledagen i Eden; og så længe årsagen til vor gudsyndelse er den kendsgerning, at han er vor skaber, så længe vil hviledagen fortsætte med at være tegn på og minde om dette. Hvis alle mennesker havde helligholdt hviledagen, ville deres tanker og kærlighed rettes mod Skaberen som genstand for ærefrygt og tilbedelse, og der havde aldrig været nogen afgudsdyrker, ateist eller vantro. Helligholdelse af hviledagen er tegn på trofasthed mod den sande Gud, «ham, som har skabt himlen og jorden og havet og kildevældene». Derfor vil det budskab, der befaler mennesker at tilbede Gud og holde hans bud, især opfordre dem til at holde det fjerde bud.

I modsætning til dem, der holder Guds bud og tror på Jesus, peger den tredje engel på en anden gruppe og udtaler en alvorlig og frygtelig advarsel mod deres vildfarelser: «Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin.»¹⁸ En rigtig fortolkning af de billeder, der anvendes, er nødvendig for den rette forståelse af dette budskab. Hvad betyder dyret og billedet og mærket?

Den profeti, disse tegn findes i, begynder i Johannes' Åbenbaring, kapitel 12, med dragen, der søgte at udrydde Kristus, da han blev født. Det fremgår, at dragen er Satan.¹⁹ Det var ham, der fik Herodes til at stråbe Frelseren efter livet. Men Satans vigtigste stedfortræder i krigen mod Kristus og hans folk i kristendommens første århundreder var romerriket, hvor hedenskab var den gængse religion. Mens dragen således i første række er et billede på Satan, er den også symbol på det hedenske Rom.

I det 13. kapitel (vers 1–10) tales der om et andet dyr, der «lignede en panter», og dragen gav det «sin kraft og sin trone og stor magt». Som de fleste protestanter har troet, er dette et billede

på pavedømmet, der overtog den styrke og trone og magt, det gamle romerske kejserdømme havde. Om dette panterlignende dyr hedder det: «Der blev givet det mund til at tale store ord og bespottelser... Og det åbnede sin mund til bespottelse mod Gud, til at spotte hans navn og hans bolig og dem, som bor i Himlen. Og der blev givet det at føre krig mod de hellige og sejre over dem; og der blev givet det magt over alle stammer og folk og tungemål og folkeslag.» Denne profeti, der svarer ganske nøje til beskrivelsen af det lille horn i Daniels Bog, kapitel 7, peger ubestrideligt mod pavedømmet.

«Der blev givet det magt til at virke i toogfyrretyve måneder.» Og profeten siger: «Jeg så, at et af dets hoveder var som såret til døden.» Og videre: «Hvis nogen vil bringe andre i fangenskab, han kommer selv i fangenskab; hvis nogen dræber med sværd, han skal selv dræbes med sværd.» De toogfyrre måneder svarer til «én tid og to tider og en halv tid», tre og et halvt år = 1260 dage, i Daniels Bog, kapitel 7 – den tid, pavedømmet skulle undertrykke Guds folk. Denne periode begyndte, som omtalt i de foregående kapitler, med pavedømmets overherredømme i år 538 e.Kr. og sluttede i 1798. På det tidspunkt blev paven taget til fange af den franske hær, pavedømmet blev dødeligt såret, og forudsigelsen gik i opfyldelse: «Den, som bringer andre i fangenskab, kommer selvi i fangenskab.»

Ved dette punkt indføres et nyt symbol. Profeten siger: «Og jeg så et andet dyr stige op af jorden, og det havde to horn ligesom et lam.»²⁰ Både dette dys udsende og den måde, det stiger op på, viser, at det betyder et folk, der er anderledes end dem, de foregående symboler peger på. Daniel så de store riger, der styrede verden, som rovdyr, der steg op af havet, da «himlens fire vinde oprørte det store hav.»²¹ I Johannes' Åbenbaring, kapitel 17, sagde englen, at vandene «er folk og skarer og folkeslag og tungemål.»²² Viindene er symbol på strid. Himlens fire vinde, der oprørte det store hav, er de frygtelige erobringstog og revolutioner, der bragte rigerne til magten.

Men dyret med horn ligesom et lam så han «stige op af jorden». I stedet for at omstyrte andre magter for selv at etablere sig, må det folk, der her er tale om, vokse gradvist og fredeligt på steder, der ikke allerede er besat af andre... Derfor kunne det ikke rejse sig blandt den gamle verdens overfyldte og kæmpende folkeslag – dette oprørte hav af «folk og skarer og folkeslag og tungemål». Det måtte søges på det vestlige kontinent.

Hvilket folk voksede i styrke i den nye verden i 1798, gav løfte om kraft og storhed og tiltrak sig verdens opmærksomhed? Der kan ikke herske nogen tvivl om, hvem dette symbol peger på. Et folk, og kun ét, svarer til denne profetis beskrivelse; den peger tydeligvis på Amerikas forenede Stater. Gang på gang har taleren og historikeren ubevidst benyttet den hellige skribents tanker, ja, næsten de samme ord, i omtalen af dette folks udspring og vækst. Dyret sås «stige op af jorden», og det ord, der her er gengivet ved «stige op», betyder efter oversætternes udsagn faktisk «at spire eller vokse op som en plante». Og som vi har set, skulle nationen fremstå i et område, der hidtil ikke har været besat af nogen. En fremtrædende skribent, der beskriver De forenede Staters oprindelse, taler om «deres mystiske fremkomst af intet», og siger: «Som det tavse sædekorn voksede vi op til en stormagt.»²³ En europæisk avis talte i 1850 om De forenede Stater som et vidunderligt rige, der «dukkede op og «i jordens stilhed daglig øgede sin magt og storhed.»²⁴ Edward Everett sagde i en tale om de pilgrimsfædre, der grundlagde landet: «Var de ude efter at finde en afsidesliggende plet, harmløs i sin ubemærkedhed og sikker ved sin afsides beliggenhed, hvor Leydens lille menighed kunne nyde godt af trosfriheden? Se de vældige områder, over hvilke de i fredelig erobring... har båret kortsæts banner!»²⁵

«Og det havde to horn ligesom et lam.» Lammets horn betyder ungdom, uskyld og mildhed – egenskaber, som var karakteristiske for De forenede Stater, da profeten så dem i færd med at «stige op» i 1798. Blandt de kristne, der først flygtede til Amerika og søgte et fristed for kongernes undertrykkelse og gejstlighedens intoleran-

ce, var der mange, der besluttede at oprette et styre på den borgerlige og religiøse friheds grund. Deres opfattelse blev nedfældet i uafhængighedserklæringen, som giver udtryk for den store sandhed, at »alle mennesker er skabt lige«, og at alle har umistelig ret til »liv, frihed og stræben efter lykke«. Og forfatningen garanterer folket ret til selvstyre, hvorunder repræsentanter, der er valgt ved afstemning, skal udstede og administrere lovene. Også religionsfrihed garanterede den, og enhver havde lov til at dyrke Gud i overensstemmelse med sin samvitighed. Protestantisme og republikansk styre blev nationens fundamentale principper. I disse principper ligger hemmeligheden til landets styrke og blomstring. Undertrykte og forkuede mennesker fra hele kristenheden har vendt sig til dette land med interesse og håb. Millioner har søgt til dets kyster, og De forenede Stater er vokset op til en plads blandt verdens stærkeste nationer.

Men dyret med horn ligesom et lam, »talte som en drage. Og det udøver det første dyrs hele magt for dets øjne og får Jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr, hvis dødshug blev lægt... Og det opfordrer dem, der bor på Jorden, til at lave et billede af dyret, der har sværdhugget, men atter kom til live».²⁴

Lammets horn og dragens stemme hentyder til den slående modsætning mellem den symboliserede nations erklæringer og dens virkelige fremgangsmåde. Nationens »tale« er de lovgivende og dømmende myndigheders virksomhed. Denne virksomhed kommer til at gøre de liberale og fredelige principper til skamme, der er fremsat som grundlag for dets politik. Forudsigelsen om, at det vil tale »som en drage« og udøve »det første dyrs hele magt« viser klart, at der vil udvikles en intolerance og forfølgelse svarende til, hvad der kendetegnede de nationer, der repræsenteredes af dragen og det panterlignende dyr. Og erklæringen om, at dyret med de to horn »får Jorden og alle dem, der bor på den, til at tilbede det første dyr«, antyder, at dette folks myndighed skal udøves ved at gennemtvinge en skik, der vil være en hyldelse til pavedømmet.

En sådan handling ville være i direkte modstrid med regeringens principper, med ånden i dens frie institutioner, med uafhængighedserklæringens direkte og højtidelige vedkendelser og med forfatningen. Nationens grundlæggere søgte klogt at værne sig mod kirkens udøvelse af verdslig magt, hvilket uvægerligt ville føre til intolerance og forfølgelse. Forfatningen bestemmer, at »kongressen ikke må vedtage nogen lov om indførelse af religion eller forbud mod fri religionsudøvelse«, og at »der aldrig må forlanges bevis for nogen religion som forudsætning for at opnå et offentligt embede under De forenede Stater«. Hvis de civile myndigheder vil gennemtvinge en hvilken som helst religiøs vedtægt, vil det være i direkte modstrid med disse garantier for nationens frihed. Men manglen på logik ved en sådan handling er ikke større end den, der fremgår af selve symbolet: et dyr med horn som et lam – der fremtræder rent, blidt og harmløst – men som taler som en drage.

»Det opfordrer dem, der bor på Jorden, til at lave et billede af dyret.« Her vises klart en styreform, hvor den lovgivende magt er hos folket, et slående bevis på, at De forenede Stater er det land, profetien handler om.

Men hvad betyder »et billede af dyret«? og hvordan skal det fremstilles? Billedet laves af dyret med to horn og er et billede af det første dyr. Det hedder også »dyrets billede«. For at lære noget om, hvordan det billede er, og hvordan det skal formes, må vi se nærmere på dyrets særlige kendetegn – pavedømmet.

Da den unge kirke blev demoraliseret ved at afvige fra evangeliets enkelthed og antage hedenske ritualer og skikke, mistede den Guds Ånd og kraft, og den måtte søge den verdslige magts hjælp for at styre folkets samvitighed. Resultatet blev pavedømmet, en kirke, der dirigerede statsmagten og benyttede den til at fremme sine egne formål, især til afstraffelse af »kættere«. For at De forenede Stater kan lave et billede af dyret, må den religiøse magt have så megen kontrol med den borgerlige regering, at kirken også kan bruge statens myndighed til at nå sine egne mål.

Når som helst kirken har fået verdslig magt, har den brugt denne magt til at straffe dem, der afveg fra dens læresætninger. De protestantiske kirker, der fulgte i Roms fodspor og optog forbindelse med de verdslige magter, har vist et lignende ønske om at begrænse trosfriheden. Et eksempel på dette finder vi i den engelske statskirkes langvarige forfølgelse af afvigere. I det sekstende og

sjottende århundrede blev mange tusind frikirkelige præster tvunget til at flygte fra deres kirker, og mange mennesker, både præster og lægfolk, blev idømt bøder, fængsel, tortur og til sidst martyrdøden.

Det var frafald, der fik den unge kirke til at søge hjælp hos den borgerlige regering, og dette beredte vejen for pavedømmets udvikling – for dyret. Paulus sagde: »Først må jo frafaldet komme, og lovledens menneske, fortabelsens søn, åbenbares.»²⁷ Sådan vil frafald i kirken berede vej for dyrets billede.

Bibelen siger, at der skal komme en tilstand af religiøst frafald på samme måde som i de første århundreder, inden Herrens genkomst. »Det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme strenge ilder. Thi menneskene vil blive egenkærlige, pengekræver, prædende, hovmodige, spottelystne, udydige mod forældre, utaknemmelige, ufromme, ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, rå, fjender af det gode, forrædere, fremfusende, opblæste, lystens venner snarere end Guds venner; de har Guds frygts skin, men fornægter dens kraft.»²⁸ »Men Ånden siger med klare ord, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.»²⁹ Satan skal virke »med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse«. Og alle de, der »ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst«, bliver overladt til at tage imod den »vildførende magt, så de tror løgnen«.³⁰ Når denne tilstand af ugudelighed er en kendsgerning, vil følgerne blive de samme som i de første århundreder.

Mange betragter troens mangfoldighed i de protestantiske kirker som afgørende bevis på, at det ikke kan lade sig gøre at nå frem til en tvungen ensartethed. Men i de protestantiske kirker har der i mange år været en stærkt voksende stemning til gunst for en forening, baseret på fælles læresætninger. For at virkeliggøre en sådan sammenslutning vil det være nødvendigt at indstille diskussionerne om sådanne emner, som alle ikke er enige om – uanset hvor betydningsfulde de måtte være fra et bibelsk standpunkt.

Når De forenede Staters førende kirker slutter sig sammen om læresætninger, de er enige om, og påvirker staten til at gennemtvinge deres forordninger og støtte deres institutioner, så har det protestantiske Amerika lavet et billede af det romerske hierarki, og følgen vil uundgåeligt blive, at afvigere idømmes borgerlige straffe.

Dyret med de to horn »får alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller dets navns tal.»³² Den tredje engels advarsel lyder: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin.« Det dyr, der omtales i dette budskab, og hvis dyrkelse det to-hornede dyr fremtvinger, er Åbenbaringens første, panterlignende dyr – pavedømmet. »Billedet af dyret« symboliserer den form for frafalden protestantisme, der kommer til udvikling, når de protestantiske kirker må søge hjælp hos de borgerlige myndigheder for at gennemtvinge deres dogmer. »Dyrets mærke« er ikke defineret endnu.

Efter advarsel mod at tilbede dyret og dets billede siger profeten: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Da de, der holder fast ved Guds bud, således sættes op som modsætning til dem, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke, vil det sige, at forskellen mellem dem, der tilbeder Gud, og dem, der tilbeder dyret, ligger i overholdelse af Guds bud på den ene side og krænkelse af budene på den anden side.

Dyrets, og dermed dets billedes, særlige kendetegn er krænkelsen af Guds bud. Om det lille horn, pavedømmet, siger Daniel: »Han skal sætte sig for at ændre tider og lov.»³³ Og Paulus betegner denne magt som det »syndens menneske«, der ophøjer sig selv over Gud. Den ene profeti supplerer den anden. Kun ved at ændre Guds lov kunne pavedømmet ophøje sig over Gud; og enhver, der bevidst holder den ændrede lov, ærer den magt, der foretog ændringen. En sådan lydighed mod den pavelige lov er det samme som troskab mod paven i stedet for mod Gud.

Pavedømmet har forsøgt at ændre Guds lov. Det andet bud, der forbyder tilbedelse af billeder, er taget ud af loven, og det fjerde bud er lavet om i den grad, at den første dag er blevet gjort til hviledag i stedet for den syvende. Som grund til at udelade det

andet bud hævder papisterne, at det er overflødig, da det er indbefattet i det første, og at de udtrykker loven nøjagtigt, som Gud har bestemt, den skulle forstås. Det kan ikke være den ændring, profeten forudsiger. Det skal være en forsættelig ændring. »Han skal sætte sig for at ændre tider og lov.« Ændringen af det fjerde bud opfylder denne profeti ganske nøje. Den eneste autoritet, de påberåber sig for denne forandring, er kirkens. Her sætter pavemagten sig åbent over Gud.

Hvor de, der tilbeder Gud, særligt kendetegnes ved, at de overholder det fjerde bud – da dette er tegn på hans skabermagt og vidnesbyrd om hans krav på menneskets ærbødighed og hyldest – vil de, der tilbeder dyret, være kendetegnet ved deres anstrengelse for at nedrive Skaberens minde og ophøje det, som romerkirken har indstiftet. Det var i spørgsmålet om søndagen, at pavedømmet først gjorde sine overmodige krav gældende (se noter); og det var første gang, det tyede til statsmagten for at gennemtvunge helligholdelsen af søndag som »Herrens dag«. Men Bibelen peger på den syvende dag og ikke den første som Herrens dag. Kristus sagde: »Så er da Menneskesønnen også herre over sabbaten.« Det fjerde bud siger: »Den syvende dag skal være hviledag for Herren.« Og ved profeten Esajas kalder Herren sabbaten »min helligdag«.³⁴

Det fremhæves så ofte, at Kristus ændrede hviledagen, men dette modbevises af hans egne ord. I sin hjergprædiken sagde han: »Tro ikke, at jeg er kommen for at nedbryde loven eller profetene; jeg er ikke kommen for at nedbryde, men for at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg eder: før himlen og Jorden forgår, skal end ikke det mindste bogstav eller en tøddel af loven forgå – for det er sket alt sammen. Derfor: den, der bryder et af de mindste blandt disse bud og lærer menneskene således, han skal kaldes den mindste i Himmeriget; men den, der holder dem og lærer andre dem, han skal kaldes stor i Himmeriget.«³⁵

Det er en kendsgerning, som protestanterne i almindelighed indrømmer, at Bibelen ikke giver nogen myndighed til at ændre hviledagen. Det står helt klart i de skrifter, der er udgivet af The American Tract Society og The American Sunday School Union (Det amerikanske traktatselskab og Den amerikanske søndagsskoleforening). Et af disse arbejder anerkender »Det nye Testaments absolutte tavshed angående nogen udtrykkelig befaling for hviledagen (søndag, den første dag i ugen) eller bestemte regler for dens overholdelse«.³⁶

Et andet skrift siger: »Indtil Kristi død har der ikke været foretaget nogen ændring af dagen,« og »efter hvad optegnelserne viser, gav de (apostlene) ikke nogen udtrykkelig befaling, der påbød afskaffelse af syvendedags hviledagen og helligholdelse af den på den første dag i ugen.«³⁷

De romersk-katolske erkender, at deres kirke ændrede sabbaten, og erklærer, at protestanterne anerkender dens magt ved også at holde søndagen hellig. I »Den kristne religions katolske katekismus« besvares et spørgsmål om, hvilken dag der skal helligholdes i lydhed mod det fjerde bud. Der siges bl.a. følgende: »Under den gamle lov var lørdag den dag, der var helliget; men kirken har sat søndag i stedet for lørdag ifølge Jesu Kristi vejledning og under Guds Ånds førelse; så nu holder vi den første dag hellig, ikke den syvende dag. Søndag betyder og er nu Herrens dag.«

Som tegn på den katolske kirkes autoritet citerer papistiske skribenter »selve den handling at flytte hviledagen til søndag, som protestanter tillader; . . . fordi de ved at holde søndagen hellig anerkender kirkens magt til at forordne helligdage og til at betegne det som synd at overtræde dem«.³⁸ Hvad er ændringen af hviledagen andet end tegnet eller mærket på romerkirkens autoritet – »dyrets mærke«?

Den romerske kirke har ikke opgivet sit krav på overhøjhed; og når verden og den protestantiske kirke accepterer en hviledag, romerkirken har indført, og forkaster den bibelske sabbat, anerkender de i realiteten denne fordrings berettigelse. De kan henvise til traditionen og til forfædrenes autoritet som støtte for denne forandring; men når de gør det, ser de bort fra netop det princip, der skiller dem fra Rom – at »Bibelen og Bibelen alene er protestanternes religion«. Papisterne kan se, at de bedrager sig selv, når de villigt lukker deres øjne for sagens kendsgerninger. De fryder sig, når søndagens håndhævelse vinder frem, og føler sig overbeviste om, at den efterhånden vil bringe hele den protestantiske

verden ind under Roms banner.

Papisterne erklærer, at »protestanternes helligholdelse af søndagen er en hyldest, de yder den katolske kirkes overhøjhed, mod deres vilje«.³⁹ De protestantiske kirkers forsøg på at gennemtvunge søndagens helligholdelse er et forsøg på at gennemtvunge tilbedelsen af pavedømmet – af dyret. De, der forstår det fjerde buds krav, men alligevel vælger at helligholde den falske helligdag i stedet for den sande sabbat, hylder derved den magt, som alene har ansvaret for indførelsen af den falske sabbat. Men ved at påtvinge en religiøs pligt ved den verdslige magts hjælp er det kirkerne selv, der danner et billede af dyret; derfor vil den tvungne overholdelse af søndag som helligdag i De forenede Stater være ensbetydende med en tvungen tilbedelse af dyret og dets billede.

Men kristne i foregående generationer holdt søndagen hellig og regnede med, at de derved holdt Bibelens sabbat; og i dag er der sande kristne i alle trossamfund, også inden for den katolske kirke, der ærligt tror, at søndagen er den hviledag, Gud har udpeget. Gud anerkender disse menneskers oprigtige hensigt og deres ærlighed over for ham. Men når søndagens helligholdelse skal gennemtvinges ad lovgivningens vej, og verden får oplysning om pligten til at holde den sande hviledag hellig, vil den, der overtræder Guds bud og adlyder en forskrift, der kun bygger på Roms autoritet, derved ære pavedømmet fremfor Gud. Han hylder Rom og den magt, der gennemtvinger de forordninger, Rom bestemmer. Han tilbeder dyret og dets billede. Når mennesker afviser det, Gud har betegnet som tegn på sin myndighed, og i stedet ærer det, Rom har valgt som bevis på sin overhøjhed, vedkender de sig tegnet på troskab mod Rom – »dyrets mærke«. Og det er først, når sagen således er forelagt folket og de er blevet stillet over for valget mellem Guds bud og menneskers bud, at de, der fremtræder i overtrædelsen, modtager »dyrets mærke«.

Den frygteligste trussel, der nogen sinde er rettet mod nogen dødelig, er indeholdt i den tredje engels budskab. Det må være en frygtelig synd, der nedkalder Guds vrede uden barmhjertighed. Mennesker skal ikke være uvidende om denne vigtige sag; advarselen om denne synd skal gives verden, før Guds straffedomme falder, så alle kan vide, hvorfor de skal hjemses, og at de har mulighed for at undgå det. I profetien hedder det, at den første engel havde et evangelium at forkynde »for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk«. Den tredje engels advarsel, som udgør en del af samme trefoldige budskab, skal forkyndes lige så vitt omkring. I profetien står der, at det blev udråbt med høj røst af en engel, der fløj midt oppe under himlen; og det skal have verdens fulde opmærksomhed.

Ved stridens udgang bliver hele kristenheden delt op i to store grupper – de, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus, og de, der tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke. Skønt kirke og stat skal forene deres kræfter for at få »alle, både små og store, rige og fattige, frie og trælle«⁴⁰ til at tage »dyrets mærke« på sig, får Guds folk det ikke. Profeten fra Patmos ser »dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder«, og de sang Moses' og Lammets sang.⁴¹

GUDS LØV

I
Du må ikke have andre guder end mig.

II
Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbilledet af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det, thi jeg Herren din Gud er en nidkær Gud, der indtil tredje og fjerde led straffer fædres brøde på børn af dem, som hader mig, men i tusind led viser miskundhed mod dem, der elsker mig og holder mine bud!

III
Du må ikke misbruge Herren din Guds navn, thi Herren lader ikke den ustraffet, der misbruger hans navn!

IV
Kom hviledagen i hu, så du holder den helligt! I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning, men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvinde, dit kvæg

eller den fremmede inden dine porte. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren vilsignet hviledagen og helliget den.

V
Ær din fader og din moder, for at du kan få et langt liv i det land, Herren din Gud vil give dig!

VI
Du må ikke slå ihjel!

VII
Du må ikke bedrive hor!

VIII
Du må ikke stjæle!

IX
Du må ikke sige falsk vidnesbyrd imod din næste!

X
Du må ikke begære din næstes hus! Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkvinde, hans okse eller æsel eller noget, der hører din næste til!

2 Mosebog 20, 3-17

Guds hellige ti bud i den form, som de blev givet til Moses. De er nedskrevet i 2 Mos. 20, 3-17.

(4) 2 Mos. 20, 8-11.

(8) Præd. 12, 13.

(9) 1 Joh. 5, 3; Ordsp. 28, 9.

(10) Sl. 96, 5.

(11) Es. 40, 25, 26; 45, 18.

(12) Sl. 100, 3; 95, 6.

(13) Åb. 4, 11.

(14) 2 Mos. 20, 10, 11.

(15) Ez. 20, 20.

(16) 2 Mos. 31, 17.

(17) J. N. Andrews: History of the Sabbath, ch. 27.

(18) Åb. 14, 9, 10.

(19) Åb. 12, 9.

(20) Åb. 13, 11.

(21) Dan. 7, 2.

(22) Åb. 17, 15.

(23) G. A. Townsend: The New World Compared with the Old, p. 462 (ed. 1869).

(24) The Dublin Nation.

(25) Speech delivered at Plymouth, Massachusetts, December 22, 1824, p. 11.

(26) Åb. 3, 11-14.

(27) 2 Tess. 2, 3.

(28) 2 Tim. 3, 1-5.

(29) 1 Tim. 4, 1.

(30) 2 Tess. 2, 9-11.

(32) Åb. 13, 16, 17.

(33) Dan. 7, 25.

(34) Mark. 2, 28; Es. 58, 13.

(35) Matt. 5, 17-19.

(36) George Elliott: The Abiding Sabbath, p. 184.

(37) A. E. Waffle: The Lord's Day, pp. 186-188.

(38) Henry Tuberville: An Abridgement of the Christian Doctrine, p. 58.

(39) Mgr. Segur: Plain Talk about the Protestantism of To-day, p. 213.

(40) Åb. 13, 16.

(41) Åb. 15, 2, 3.

You have just read all or most of *chapter 25* from the book, *The Great Controversy*, in the *Danish Language*. This chapter, other chapters, and part or all of the entire book are available on special order in quantity amounts in 23 languages

PRINTED BY:

TRAIL GUIDES - BOX 300, ALTAMONT, TN 37301 USA

FOR FURTHER INFORMATION AND LITERATURE, PLEASE CONTACT: